

ROYAL- TEEN

NETFLIX

NETFLIX-
ELOKUVA

ONNELLISINA LOPPUUN ASTI

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

SUOMENTANUT KATI VALLI

*ANNE GUNN HALVORSEN
& RANDI FUGLEHAUG*

ROYAL- TEEN

ONNELLISINA LOPPUUN ASTI

SUOMENTANUT KATI VALLI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Norjankielinen alkuteos: *Halve kongeriket 2: Drømmeprinsen*

© Randi Fuglehaug and Anne Gunn Halvorsen
First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2021
Published in agreement with Oslo Literary Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © KATI VALLI JA WSOY, 2023
ISBN 978-951-0-49168-3
PAINETTU EU:SSA

1 TERVETULOA TAKAISIN

– Kas niin, täällä ollaan taas.

Autonkuljettaja pani vilkun päälle ja katsoi heitä taustapeilin kautta.

– Jes! Kalle huudahti, mutta Margrethe tuijotti vain hiljaa ulos tummien ikkunoiden läpi.

Elisenbergin lukio seisoj paikallaan niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Se nökötti puristuneena kahviloiden ja raitiovaunukiskojen väliin keskellä Oslon Frogneria. Marras-kuusta lähtien se oli ollut lähes kokonaan autiona. Oli kulunut jo neljä kuukautta siitä, kun Elisenberg ja kaikki muutkin koulut oli suljettu. Siitä, kun oppilaita oli kehoitettu pysymään kotona tartuntojen ehkäisemiseksi. Siitä, kun juhlat, joulutanssiaiset ja kaikki muut hauskat jutut, joita kaikki odottivat innolla, oli peruttu.

Margrethe oli ollut ikionnellinen.

Hänen kannaltaan sulku ei olisi voinut tulla parempaan aikaan.

Norjassa ei varmaan ollut ketään, joka ei olisi kuullut, että prinsessa oli joutunut sairaalaan halloween-tanssiaisten jälkeen. Kaikki tiesivät, että hän oli ollut poissa koulusta kaksi viikkoa.

Ennen kuin hän oli ehtinyt palata opiskelujen pariin, pandemia oli jo vallannut maailman.

Nyt välitunti oli ohi.

Margrethe huokaisi. Hänen vatsaansa koski.

– Miksi pysähdyt kadunvarteen? hän kysyi kuljettajalta, kun huomasi auton jarruttavan portin ulkopuolella.

– Uusien sääntöjen takia. Koulun pihaan ei saa ajaa. Tartuntavaara. Turvamiehet ovat jo täällä, kuljettaja-Rolf sanoi ja nyökkäsi kohti kahta miestä, jotka eivät koskaan poistuneet heidän näköpiiristään.

Äiti kutsui näitä kavereita yleensä nimellä *Varjot*. He seisivat portinpielessä valmiina saattamaan Kallen ja Margrethen sisään.

– Oletko tosissasi? Margrethe kysyi. – Pitääkö meidän kävellä koko koulunpihan poikki?

Rolf nyökkäsi kääntymättä takapenkin suuntaan.

– Luuleeko joku, että *auto* voi levittää virusta? Miten muka? Margrethe kysyi.

Kalle nojautui lähemmäksi ja tarttui hänen käteensä.

– Rauhoitu, hyvin se menee, Kalle sanoi.

Margrethe katsoi Kallea, viisi minuuttia vanhempaa kaksoisveljeään, Norjan kruununprinssiä. Veli saattoi olla lapsellinen ja impulsiivinen, mutta silti: Margrethe oli iloinen siitä, ettei hänen tarvinnut selvitä tästä yksin.

Kalle päästi Margrethen käden ja avasi turvavyönsä. Hän ei selvästi jaksanut odottaa enää hetkeäkään, vaan halusi jo ulos autosta. Margrethe veti syvään henkeä ja puhalsi sen sitten hitaasti ulos.

Tästä ei enää voisi perääntyä. Nyt hänen olisi pakko kohdata taas muu maailma.

– Tiedän, mitä ajattelet, Kalle sanoi. – Mutta ei kukaan enää muista koko halloweenia.

Margrethe puri huultaan. Hän tiesi, että Kalle oli täysin väärässä. Mutta miten Kalle voisikaan ymmärtää? Margrethe oli syksystä asti halunnut kertoa Kallelle, mitä sinä iltana oikein oli tapahtunut, mutta hän oli jänistänyt joka kerta. Nyt oli liian myöhäistä. Nyt Margrethe toivoi vain, ettei veli saisi tietää asioiden oikeaa laitaa joltakulta muulta.

Kalle katsoi ulos ikkunasta ja nojautui kohti etupenkkiä nähdäkseen paremmin koulun pihalle. Hän hytkytti toista jalkaansa levottomasti ja näytti ihan pikkupojalta, joka oli juuri tuotu leikkikentälle.

Margrethe tiesi, ketä Kalle etsi katseellaan.

Hän työnsi kätensä laukkuun, kaivoi sieltä taskupeilin ja vilkaisi kuvaansa samalla kun veti poninhäntänsä auki ja ravisti hiuksiaan. Musta ripsiväri oli levitetty ripsille täydellisesti. Hän otti huulikiillon ja levitti uuden kerroksen huu-lilleen, hieroi niitä sitten yhteen ja hymyili peilille hillitysti.

– Onko naama järjestyksessä? Oletko valmis tekemään comebackin? Kalle kysyi ja tarttui auton oven kahvaan.

Margrethe ei ehtinyt vastata, ennen kuin Kalle jo riuhtaisi repun mukaansa ja hyppäsi ulos autosta. Margrethen täytyi pitää kiirettä ehtiäkseen hänen peräänsä.

Tuntui tosiaan siltä, että veljen huomiokyvyssä oli puutteita. Tai että hänellä oli jokin ominaisuus, jota Margrethelle ei ollut suotu. Jonkinlainen suojakilpi tai suodatin. Kyse ei ollut siitä, etteikö veli olisi välittänyt. Margrethe uskoi, ettei Kalle vain ihan oikeasti äkännyt koko juttua. Sitä, miten väki aina hätkähti hieman, kun he saapuivat paikalle. Miten kaikki huomasivat samassa silmänräpäyksessä, että he olivat

tulleet. Prinsessa Margrethe ja kruununprinssi Karl Johan. Jopa täällä koulussa he joutuivat päärooliin saman tien, kun astuivat ulos autosta. Kuningasparin ainoina lapsina he olivat koko ajan töissä. Tätä Kalle ei tuntunut ymmärtävän.

Vaalea, vähän liian lyhyeen nahkatakkiin pukeutunut tyttö juoksi heitä kohti. Lena Karlsvik, Hortenista kotoisin oleva teiniäiti, hyppäsi Kallen kaulaan. He käyttäytyivät kuin eivät olisi nähneet toisiaan moneen viikkoon, vaikka totuus oli, että Lena oli suunnilleen asunut kuningasperheen kotona viime kuukaudet.

Margrethe pysähtyi vähän matkan päähän, nosti laukunsa kärsimättömällä liikkeellä olalleen ja odotti, että toiset saisivat hommansa hoidetuksi. Kalle tarttui Lenaa tiukasti vyötäisiltä ja kiepautti hänet ympäri. Sitten hän laski tytön taas maahan ja pussasi häntä suoraan suulle.

Lena oli saanut itselleen prinssin. Kalle oli saanut sammakon.

Margrethe pyöräytti silmiään ja kiersi sitten liioitellun kaukaa parin ohi. Hän kirosi älyttömiä terveysturvallisuussääntöjä. Miksei heitä voitu tuoda autolla ovelle asti? Oliko se tosiaan liikaa vaadittu? Hän käveli rivakasti omaa luokkaansa kohti, pyrki pitämään katseensa maassa eikä antanut sen lipua kolmosluokkalaisten siiven suuntaan. Hän ei halunnut nähdä Gustav Hegeriä eikä herättää enää yhtään enempää huomiota.

Margrethe liimasi hillityn hymyn huulilleen koko siksi ajaksi, kun kulki pihan poikki, ja yritti olla huomioimatta pitkiä katseita mitenkään. Silti hän tunsi sen joka solullaan. Kalle oli väärässä. Vaikka oli jo maaliskuu, kaikki ajattelivat hänet nähdessään automaattisesti halloween-iltaa. Juttu ei ollut unohtunut. Kaikki janosivat yhä tietoa. Hovi oli

antanut lyhyen lehdistötiedotteen, jonka mukaan prinsessa oli sairaalahoidossa, ja nettispekulaatiot olivat lähteneet käyntiin välittömästi. Teorioista suosituimpia oli se, että Margrethe oli yrittänyt itsemurhaa humalassa. Väitettä oli tietenkin täysin mahdotonta kommentoida kertomatta samalla, mistä oikeasti oli kyse.

Eikä sairaalaan joutuminen edes ollut pahinta, mitä sinä iltana oli tapahtunut.

Sitä kukaan ei kuitenkaan tiennyt.

Vielä.

Nyt Margrethe viimein näki oman luokkansa porukan. Ingridin, joka oli vetänyt kiharapilvensä päälle ison, ruskean pipon, sekä Arnien, jonka pää kiilteli kaljuna ja suojaattomana kylmässä ulkoilmassa. Arnie oli sulkutilan aikana yrittänyt leikata tukkaansa itse, ja kun lopputulos ei ollut edes lähennellyt onnistunutta, hän oli päätenyt ajelemaan kaikki hiukset pois. Joukossa oli myös Tess, se kiero influensserikäärme. Hän oli piirtänyt silmiinsä älyttömät rajaukset ja koonnut pitkät lettinsä oikean olkansa päälle. Viha hyökyi kuumana Margrethen yli. Hän oli täysin varma siitä, että Tess oli jo monta vuotta myynyt lehdille tietoja ja kuvia heistä. Oli kummallista, että Tess oli pysynyt hengissä nämä neljä kuukautta, vaikka ei ollut voinut syöttää kuninkaallisia juoruja mihinkään. Vielä kummallisempaa oli se, että hänen hölmö meikkivinkkitilinsä TikTokissa oli onnistunut *kasvattamaan* seuraajamääräänsä tänä aikana. Hän varmaan osti tililleen seuraajia.

Margrethe haki katseellaan Fannya. Missä hän oli? Fanny oli Margrethen paras ystävä ja luvannut olla paikalla.

Koko jengi oli kumartunut Ingridin puhelimen ylle ja keskittyi siihen niin kiinteästi, että Margrethe näki jo

mielessään pahimman mahdollisen skenaarion.

Entä jos Gustav Heger oli lähettänyt heille... Entä jos he keskittyivät juuri...

– Margrethe!

Arnien ystävällinen hymy sai Margrethen rintaa puristavan tunteen katoamaan.

He eivät tienneet.

Arnie oli Kallen paras kaveri, ja hänkin oli ollut heillä kotona oikeastaan koko etäkouluaajan. Kun Arnie nyt tuli Margrethea kohti aikeenaan halata häntä, Margrethe kuitenkin astui automaattisesti metrin verran taaksepäin. Arnien kädet jäivät haromaan ilmaa ja hänen kasvoilleen nousi puna.

Kaikki tuijottivat heitä. Sitten Margrethe räpäytti silmiään muutaman kerran.

– Halailu ei varmaan ole sopivaa, vai onko? Margrethe kysyi.

Arnie nosti toisen koipensa jalkatervehdykseen samalla hetkellä, kun Margrethe työnsi kyynärpänsä poikaa kohti. Kohtaus näytti siltä kuin heillä olisi ollut meneillään maailman typerin tanssibattle. Margrethe toivoi koko sydämes-tään, ettei kukaan ollut kuvannut tilannetta videolle.

– Mitä te katsotte? hän kysyi.

Ingrid laski kännykkänsä nopeasti alas.

– Emme mitään.

Margrethea alkoi taas hermostuttaa. Samassa Kalle ja Lena tulivat käsi kädessä porukan luo. Kalle hymyili leveästi ja osoitti puhelinta Ingridin kädessä.

– Mitäs täällä tapahtuu? hän kysyi. – Tänne se puhelin!

Ingrid puristi puhelinta vähän liian pitkään, huokaisi sitten ja ojensi sen Kallelle.

2 YHDESSÄ VIRUSTA VASTAAN

Margrethe kurkisti Kallen olkapään yli ja huokaisi mielessään helpotuksesta. Kännykän näytöllä pyöri YouTube-video. Margrethe tajusi nopeasti, että klipissä esiintyi Tanskan kruununprinsessa Louise. Äidin ystävä.

Tässä sodassa vastakkain eivät ole sairaat ja terveet. Vastakkain eivät ole rikkaat ja köyhät eivätkä eri valtiot. Tämä on sota, joka meidän on käytävä yhdessä virusta vastaan.

Louise oli pitänyt monia kuuluisia puheita Tanskan kansalle, ja ilmeisesti yhdestä oli jälleen tullut viraalihitti. Pandemia oli kurittanut naapurimaata suunnilleen yhtä kovalla kädellä kuin Norjaakin, mutta yhdessä asiassa ero oli ollut selvä: Tanskan kuningasperhe oli onnistunut kääntämään kriisin edukseen. Sosiaalisessa mediassa jaettiin heidän voimaa ja yhteishenkeä tiheitä puheitaan, mutta lisäksi perhe oli tehnyt vapaaehtoistyötä sairaaloissa ja hoitokodeissa. Ympäri maailmaa oli levinnyt valokuvia, joissa he esiintyivät valkoisissa työvaatteissa maski kasvoillaan ja hikikarpalot otsallaan.

Kalle antoi kännykän takaisin.

– Joo, eihän tuohon tarvitse lisätä kuin hyvä biitti, niin siitä tulee takuulla biisi, jota lukionsa päättävät voivat

hoilata koko bilekevään ajan, hän sanoi ja virnisti. Sitten hän kohotti kätensä ilmaan ja alkoi räpätä: – Virusta vastaan! Vi-vi-virusta vastaan! Yhdessä, kaikki! Virusta vastaan!

Ingrid työnsi puhelimen hitaasti takkinsa taskuun.

– Mutta hyvähän se oli. Se puhe siis, Ingrid sanoi ja Tess nyökkäsi. – Siitähän tässä on kyse. Virus voidaan voittaa vain yhdessä.

Kalle kohautti olkapäitään. Sitten hän työnsi nenänsä Lenan hiuksiin ja teki jotakin, mikä sai Lenan kiljahtamaan.

– Ehkä sinunkin pitäisi ruveta sairaanhoitajaksi, Lena sanoi ja nykäisi Kallen toppatakin helmaa.

Kalle heitti päänsä taaksepäin ja nauroi.

– Joo, siitä lehdet varmaan innostuisivatkin, jos minä alkaisin antaa rokotuksia.

– Eikös Henrik tehnyt jo sitäkin hommaa? Ingrid kysyi.

Toiset nyökyttelivät painokkaasti. Louisen poika, prinssi Henrik, kuului niihin, jotka olivat ilmoittautuneet vapaaehtoisiksi sairaalaan viruksen mellastaessa voimalla.

– Totta kai teki, luonnollisesti, Kalle sanoi. – Henrikhän tekee aina kaiken oikein.

– Tunnetteko te hänet hyvin? Tess kysyi uteliaana.

Margrethe avasi suunsa mutta sulki sen taas nopeasti sanomatta mitään. Hän puristi taskussa kätensä tiukasti kylmän iPhonen ympärille. Hän ei ollut kertonut kenellekään siitä, että oli pitänyt yhteyttä Henrikiin viime kuukausien aikana. Hän ei ollut maininnut mitään viestistä, jonka oli saanut heti sulun alkamisen jälkeen. Margrethe oli yllättynyt kuullessaan Henrikistä, vaikka viesti vaikutti vähän siltä, että se oli ehkä lähetetty laajemmalle vastaanottajaryhmälle. Siinä oli ollut kannustava kehoitus pitää pää kylmänä mutta

sydän lämpimänä. Lisäksi Henrik oli todennut toivovansa, että Margrethe ja muu perhe pysyisivät terveenä. *Terveisiä kaikille!* Henrik oli varmaan lähettänyt saman viestin Ruotsin kuningasperheen lapsille. Kun lehtiin sitten oli ilmestynyt negatiivisia juttuja siitä, miten Norjan kuningaspari oli rikkonut terveysturvallisuuden takaamiseksi asetettuja sääntöjä, lyönyt laimin karanteenivelvollisuutensa ja ylittänyt valtakunnanrajan, Margrethe oli hetken mielijohteesta lähettänyt Henrikille kuvakaappauksia kriittisestä kirjoittelusta.

Niin, sanoitko, että pitäisi pitää pää kiehumispisteessä ja kylmettää sydämensä? Siinä tapauksessa kaikki menee täällä ihan loistavasti!

Henrik oli vastannut samaan sävyyn, ja sen jälkeen he olivat jatkaneet melko tiheää viestittelyä. Oli tuntunut mielettömän ihanalta, kun oli voinut jutella jonkun kanssa ihan vapaasti miettimättä lainkaan, minne tiedot saattaisivat päätyä.

– No jaa, olimme kyllä jonkin verran tekemisissä silloin, kun olimme pieniä, Kalle sanoi. – Mutta siitä on jo tosi kauan. Hänhän on jo melkein aikuinen.

– Henrik on vasta 19, Margrethe korjasi.

Yhtäkkiä Arnien kaljun ja Margrethen ruskeiden hius-ten väliin ilmestyi musta merkkilippis. Siinä hän nyt vihdoin oli, herttaisesti hymyilevä tyttö syvällä suuren collegehupparin ja väljän parkatakin uumenissa.

– Niin, millaisia ne tanskalaiset oikein ovat? Fanny kysyi lippansa alta tiiraillen. – Se Henrik ainakin vaikuttaa tosi... kivalta.

Fannyn musta poninhäntä heilahti, kun hän halasi Margrethea nopeasti ja pyysi kuiskaten anteeksi sitä, että

tuli myöhässä. Margrethe ei työntänyt parasta kaveriaan kauemmaksi, mutta huomattessaan Arnien katseen hän tajusi liian myöhään, että oli kuitenkin toiminut vähän hölmösti.

– Tarkoitat kai *komealta*, Kalle sanoi tanskalaista aksenttia tavoitellen ja nyrpisti nenäänsä. – Mutta niin hän kuin hänen vanhempansakin ovat sen lisäksi myös tappavan tylsää seuraa. Muistatko sen pääsiäisen, kun meidän piti viettää koko loma heidän kanssaan, eivätkä he tehneet mitään muuta kuin istuivat jokainen omassa tuolissaan lukemassa?

Margrethe muisti sen kyllä. Hän muisti rauhallisen pääsiäistunnelman, sen, miten kaikki olivat olleet yhdessä ja Margrethe oli tajunnut, että joissakin perheissä elämä saattoi tosiaan olla sellaistaakin.

– He ovat hienoja ihmisiä, hän totesi lyhyesti ja hypisteli puhelinta taskussaan.

Henrik oli ollut viesteissään paitsi hauska, myös nokkela ja itseironinen. Ei hän ollut tappavan tylsä, Margrethe ajatteli. Mutta komea hän ehdottomasti oli.

– Ehkä Tanskalla siksi onkin mennyt viime kuukausien aikana niin paljon paremmin kuin Norjalla, Ingrid sanoi. – Siellä kaikki noudattivat sääntöjä, kun kerran johtajatkin tekivät niin.

Muut vaikenivat ja katsoivat Margrethea. Hänen ihoaan pisteli joka puolelta. Miten hän voisi vastata Ingridin kommenttiin? *Valitan, vanhempani ovat tosiaan olleet kovin poissaolevia koko pandemian ajan. Olen pahoillani siitä, että he rikkoivat sääntöjä ja mokasivat niin raskaasti juuri silloin, kun heillä olisi ollut tilaisuus tehdä hyvää. Niinkö?*

Hän nosti katseensa kohti talven kalpeansinistä taivasta.

Eihän hän koskaan voisi sanoa, mitä oikeasti ajatteli. Eihän hän koskaan voisi selittää, kuinka asiat hänen elämässään liittyivät toisiinsa.

– Minusta on vain vähän vaikea ymmärtää, mikseivät teidän vanhempanne ole tehneet enempää, niin kuin tanskalaiset, Ingrid sanoi.

Hän ei selvästikään halunnut antaa asian olla.

– Niin, Margrethe sanoi ja nosti leukaansa samalla, kun toiset taas suuntasivat odottavat katseensa häneen. – Sitä teidän onkin varmaan vaikea ymmärtää.

Hän tuijotti toisia. He tuijottivat takaisin, mutta ymmärsivät viimein laskea katseensa.

– Kas niin. Kiitämme tästä politiikkakatsauksesta ja siirrymme tärkeämpiin asioihin, Arnie sanoi. – Kuinka pitkä turvaväli meidän täytyy pitää viikonloppuna?

– Sinun ainakin täytyy pitää neljän metrin turvaväli kaikkeen, mikä voi mennä rikki, Fanny sanoi ja irvisti Arnielle.

– Siitä tulee niin hauskaa! Ihanaa olla taas yhdessä koko luokka. Ihan sairaan pitkästä aikaa! Fanny on täyttänyt seitsemäntoista, ja sitä sietää hitto soikoon juhlia! Ingrid sanoi.

Fanny hymyili.

– Mitä toivot lahjaksi? Arnie kysyi.

– Minähän sanoin jo, Fanny vastasi. – Sitä, ettet riko mitään. Isä ei varmaan ihan tajunnut, mitä meni tekemään, kun näytti vihreää valoa luokkabileille.

Koulun kello soi, joten kaikki lähtivät valumaan luokkaa kohti.

Silloin Margrethe näki hänet silmänurkastaan.

Hän näki ison, vaalean leijonanharjan, joka oli kam-mattu keskijakaukselle. Poika käveli ripein askelin, joten Margrethe yritti kiristää tahtia, mutta muut jatkoivat tal-lusteluun yhtä rauhallisesti kuin aiemminkin. Margrethe-sta tuntui siltä kuin hän olisi juuttunut siirappiin. Kohta poika jo oli hänen rinnallaan ja hymyili hänelle leveästi niin, että valkoiset hampaat loistivat.

Puoli vuotta sitten Margrethe oli ollut umpirakastunut Gustav Hegeriin. Nyt hän tunsu tyypin nähdessään niin suurta häpeää, että oksetti.

Hän tunsu, miten sydän jyskytti kurkussa asti.

– Margrethe! Kiitos viimeisestä, Gustav sanoi ja iski jul-keasti silmää.

Hän ei hidastanut vauhtia Margrethen kohdalla. Sen sijaan hän kääntyi ympäri ja käveli Margrethen edessä takaperin.

– Näyttää siltä, että nautit ystäväiesi seurasta?

Gustav puhui nyt kovemmalla äänellä ja osoitti heitä puhelimella, jota piteli kädessään. Sitten hän nosti känny-kän otsalleen eräänlaiseen tervehdykseen.

Margrethea kylmäsi, kun Gustavin takin hiha liukui alaspäin ylös kohotetun käsivarren päältä ja paljasti oikean ranteen ympärille kiedotun valkoisen, ohuen tukisiteen.

Oliko se...?

– Nähdään taas, Mags.

Margrethen oli äkkiä vaikea hengittää. Ihan kuin hän ei olisi saanut tarpeeksi happea. Toiset katsoivat häntä kum-missaan.

– Mitähän hän oli vailla? Tess kysyi epäluuloisella äänellä kuin ohimennen.

– Itse Gustav Heger, sanoi Ingrid, jolla ei välillä tuntunut olevan minkäänlaista tilannetajua. – Miten teidän kahden muuten kävi? Etenikö juttu jotenkin halloweenin jälkeen? Siksikö emme ole nähneet sinua oikeastaan ollenkaan?

Margrethe pudisti päätään, heilautti laukkunsa olalleen ja tihensi askeleitaan. Hän jätti muun porukan jälkeensä ja harppoi portaat ylös kaksi kerrallaan. Kohta hänen edessään oli lauma tungeksivia oppilaita, joiden välistä hänen piti pujotella päästäkseen luokkaan. Fanny ilmestyi hänen taakseen ja katsoi häntä epäröivän tutkivasti. Niin Fanny oli tehnyt aina halloween-tanssiaisista asti. Hän ei ollut kysellyt mitään, hän oli vain... ollut Margrethen rinnalla. Hän oli tullut käymään Margrethen luona, hakenut häntä välillä kävelyille, jutellut niitä näitä uutisista, viruksesta ja siitä, miten tylsää oli, että tennishallikin oli suljettu. Aina kun Fanny oli tullut Margrethen seuraksi, hän oli tuntenut olonsa vähän kevyemmäksi, vähän energisemmäksi, vähän valoisammaksi. Hän ei pystynyt edes kuvittelemaan, miltä sulku olisi tuntunut, ellei hänellä olisi ollut parasta ystäväänsä. Mutta Fannykaan ei tiennyt, hänkään ei saisi koskaan tietää kaikkea, mitä halloween-iltana tapahtui. Ei, Fanny *ei missään tapauksessa* saisi tietää!

Margrethe tunsi, miten hänen kännykkänsä värisi laukussa. Hän vilkaisi sitä nopeasti, ja hänen sydämensä jätti yhden lyönnin väliin.

Muut olivat nyt saavuttaneet Margrethen, ja hän käveli luokkaan, missä opettaja, Ove, jo seisoi odottamassa kännykkälaatikko sylissään.

Margrethe. Olen ajatellut yhtä juttua, Henrikin lähettämässä viestissä luki.

Enempää Margrethe ei ehtinyt lukea ennen kuin hänen piti luopua puhelimestaan.

– Istummeko samoilla paikoilla kuin aiemminkin?

Margrethe nyökkäsi ja hymyili Fannylle, ja silloin hän äkkiä tunsi sen.

Hymy pysyi hänen huulillaan ihan itsestään.

Gustav Hegerillä saattoi vielä olla selvitettäviä asioita hänen kanssaan, mutta niin oli prinssi Henrikilläkin.

Ja Henrik oli ajatellut yhtä juttua!

SALAISUUKSIA. VIRHEITÄ. UNELMIA.

Prinsessa Margrethen elämä on sekaisin, eivätkä hänen ystävänsä edes tiedä hänen pahinta mokaansa... Kaiken päälle Margrethen vanhemmat, Norjan kuningas ja kuningatar, ovat vieraantuneet nykyajasta. Aivan toisenlaisia kuninkaallisia ovat modernit ja empaattiset tanskalaiset. Kun kuningasperheet päätyvät yhteiselle hiihtoreissulle, myös Tanskan kruununprinssi osoittautuu varsin hurmaavaksi. Mutta aina unelmien prinsit tai prinsessatkaan eivät ole sitä miltä näyttää.

*HITTISARJA TUNNETAAN MYÖS IHANINA
NETFLIX-ELOKUVINA!*

9 789510 491683

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49168-3